

Pořad bohoslužeb

31. července – 6. srpna 2017, LITURGICKÉ MEZIDOBÍ, Žaltář I. týdne

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Pondělí 31.7.	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze	St. Jičín	17:00	za ř manžela, živou rodinu a za dar zdraví
Úterý 1.8.	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve	St. Jičín	17:00	za ř Josefa Vahalíka, ř sourozence a duše v očistci
Středa 2.8.	Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa	St. Jičín	17:00	za ř Zdeňka Hrachovce, dvoje rodiče, 2 sestry a za živou rodinu s prosbou o Boží ochranu a Panny Marie <i>modlitební společenství</i>
	Sv. Petra Juliána Eymarda, kněze			
Čtvrtek 3.8.	Čtvrtek 17. týdne v mezidobí	Petřkovic	16:00	mše svatá
		Janovice	17:15	mše svatá
		Bernartice	17:30	mše svatá
Pátek 4.8.	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze 1.pátek v měsíci	St. Jičín	15:30 17:00	svátost smíření poděkování Pánu Bohu, Panně Marii, andělům strážným za 95 roků života paní Marie Jakůbkové, za ř manžela Josefa, ř syna Stanislava z Kojetína a na poděkování všem svatým od paní Marie Holubové za 90 roků života, za ř manžela Karla a syna Jana z Kojetína
		Bernartice	12:00 17:30	svatba: Adam Papák Lucie Píhalová mše svatá
Sobota 5.8.	Posvěcení římské baziliky Panny Marie 1.sobota v měsíci	St. Jičín	8:00	za ř rodiče Janovské, ř syna Františka a Boží ochranu a Panny Marie pro živou rodinu /o.Petr/
Neděle 6.8.	Svátek Proměnění Páně <i>sbírka na kostel</i>	St. Jičín	7:45	za farníky /o.Petr/
		Bernartice	9:15	mše svatá /o.Jiří/
		St. Lhota	10:00	mše svatá /o.Petr/
		Loučka	10:45	mše svatá /o.Jiří/
		Oční studánka	14:30	mše svatá – pout' /o.Petr/

Webové stránky farnosti Starý Jičín: farnostsj.wz.cz

ZPRAVODAJ FARNOSTI STARÝ JIČÍN

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Starý Jičín

30.7.2017 **17. neděle v mezidobí** **36./** ročník VIII.

„Jak miluji tvůj zákon, Hospodine.“ Ž 118

Jak kázal Vianney – o pokoře

Na čem je založena pokora? Budu vám mluvit o dvou druzích této ctnosti: o pokoře vnitřní a vnější. Vnější pokora se zakládá na tomto:

- Nechválit se před lidmi dobrými činy a úspěchy, nepovídat o svých dobrých vlastnostech, ale ani o chybách, neopakovat to, co dobrého o nás říkají druzí.
- Ukrývat své dobré skutky, almužny, modlitby, pokání, dobrodiní prokázané bližnímu nebo skryté milosti, které nám Bůh udílí.
- Netěšit se z pochval, ale pouze samému Bohu připisovat skutek, kvůli kterému nás lidé chválí; je dobré stočit rozhovor na jiné téma, abychom přerušili pochvalu.
- Nemluvit o sobě ani zle, ani dobře. Jsou lidé, kteří o sobě často mluví špatně, aby je ostatní chválili. To je falešná pokora. Nic o sobě nemluvte a buďte hluboce přesvědčeni, že jste ubožák a že Bůh vás na tomto světě ponechává pouze ze soucitu.
- Nikdy se nehádat se sobě rovnými; je třeba ustoupit, pokud to dovoluje svědomí. Ať se nám nezdá, že pravda je vždy na naší straně. Což se často nemýlíme? Pouze člověk plný pýchy chce vždy stavět na svém.
- Nebýt smutný, když nás druzí haní – to by svědčilo o nedostatku pokory. Po vzoru krále Davida (srv. Ž 8,5) je třeba děkovat Bohu, když nám lidé odplácí za dobro zlem.
- Po vzoru Ježíše Krista, který byl naplněn trpělivostí nebo po vzoru apoštolů, kteří se radovali, že mohou trpět z lásky ke Spasiteli, je třeba radostně snášet útlak a znevažování, protože to bude naším štěstím a nadějí v hodině smrti.
- Nezabavovat se viny a neospravedlňovat se, jestliže jsme se dopustili činu hodného napomenutí. Obyčejně se lidé v takových případech utíkají ke lžím a výmluvám. Kdyby nás nesprávně posuzovali, starejme se především, jestli tím neutrpí chvála Boží. Tak jednala mladá dívka, sv. Marína. Mohla se lehce očistit z pomluv, ale neudělala to.
- Vyhybat se tvrdým řečem a chovat se skromně.

Na čem spočívá vnitřní pokora? Na tomto:

- O sobě smýšlet pokorně, v srdci sami sebe nevychalovat a být hluboce přesvědčeni, že podle učení Ježíše Krista (srv. J 15,5) bez milosti nemůžeme nic udělat dobře; bez ní nedokážeme dokonce ani jméno Ježíše správně říci (srv. 1 Kor 12,3).
- Nedělat si těžkou hlavu z toho, když druzí vidí naše chyby, protože právě tehdy máme příležitost pokorit se.
- Být spokojeni s tím, co dostáváme, a netrápit se tím, že druzí jsou bohatší, schopnější a ctnostnější.
- Podřizovat se vůli a posudkům jiných, jestliže to není proti našemu svědomí. Člověk opravdu pokorný připomíná mrtvolu, která se nehněvá, když se jí křivdí, ani se neraduje z toho, že jí chválí.

Na tomto je tedy založena křesťanská pokora, která nás dělá milými Bohu a lidem. Pozastavte se nyní nad tím, zda máte tuto ctnost. Jestli ji nemáte, pak o ni Boha vroucně prosíte, protože bez ní nelze dosáhnout království nebeského. Sv. Bernard byl tak přesvědčen o své nicotnosti, že když někam přišel, padl na kolena a vzýval Boha, aby kvůli jeho hříchu netrestal ty, kdo tam přebývají, protože byl přesvědčen, že kdekoli se nachází, svolává na to místo kvůli své nehodnosti Boží kletbu. Jak se nepodivnit nad pokorou tak velkého světce – a přece je jeho život jedním dlouhým výčtem divů!

Kéž by tato pěkná ctnost provázela všechny naše skutky, pak bychom měli zásluhy pro život věčný!

NAŠE ROLE PŘI NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBĚ

Co je to – nedělní mše?

Scházíme se v neděli na mši svatou. Co to vlastně je – nedělní mše?

Chodíme na ni každou neděli – a co je kolem nás stále, to většinou nevidíme, nevnímáme. I naše nedělní bohoslužba je v nebezpečí zevšednění.

Co je tato mše? Je to posvátná hra? Je to pietní vzpomínkové shromáždění na památku Pána Ježíše? Je to magická seance, kde se navazuje kontakt se záhrobím? Je to náboženské školení?

Začnu tímto prohlášením: nedělní mše v nejzapadlejší dědině, kde nemají ani varhanika – a biskupská bohoslužba s asistencí v katedrále, při níž hřmí Missa solemnis – obě mají stejnou hodnotu! Ta hodnota je v **setkání s živým Pánem**.

Ne divadlo, ale hra

Ona totiž mše svatá není divadelní představení, kde podstatnou složkou je výprava, kulisy a herecké obsazení. Ale přesto máme všude více méně slavnostní a zdobný rám, protože mše, ač není divadlo, přece je hra – posvátná hra. Na divadle jsou herci a diváci – my zde všichni hrajeme – každý svou roli.

Mše je hra – jak tomu rozumět? To děti Boží si tu hrají, tančí a zpívají před Boží tváří. Při dětské hře jedni začnou, druzí přihrávají; jedni zavolají, druzí odpovídají – a nakonec všichni skáčou a zpívají. Při naší hře liturgické je to podobné.

Voláme vstříc Pánu *Kyrie* – nebešťané odpovídají *Gloria*. Proroci Starého zákona vyhledávají Boží vůli – my odpovídáme slovy *žalmu*. Apoštol k nám mluví o Božím Synu – my odpovídáme radostným *zpěvem*. Pán nám zvěstuje své *evangelium* – my odpovídáme naším *Krédo* – věříme. My přicházíme k oltáři s našimi *dary* – Kristus přichází k nám *ve svatém přijímání*. My děkujeme Bohu v *závěrečné modlitbě* – Pán nám dává své *požehnání*. A nakonec společně – my a Bůh v nás, jdeme žít bohoslužbu všedního dne v práciездеjší.

Mýlil by se moc, kdo by ve mši viděl jen soubor rituálních předpisů. Je to vesmírné dění mezi nebem a zemí. „Moudrost Boží si hraje na povrchu zemském“ – říká kniha Přísloví (8,30).

Mše není povinné cvičení – je to slavnost

Když mladý muž skončí vojenskou službu, musí ještě léta chodit na povinné vojenské cvičení. Student musí na povinné přednášky. Spolky a politické strany mají povinné schůze.

Nedělní mše není pro křesťana povinným cvičením – je nezbytnou potřebou. Jíst není člověk povinen, člověk jíst musí, aby byl zdravý.

Nedělní mše je nezbytnou stravou naší duše. Ale není to upospíchaná svačina, kterou zhltnem někde v koutě na koleně, abychom neztráceli čas. Nedělní mše je hostina – a víc: je to radostná hostina. Je to **slavnost**.

Slavnost je opakem všednosti. Slavnost je svoboda od shonu a spěchu. Je to pozdvihnutí duše z prachu všednosti, jak zpívá mešní píseň. Slavnost znamená přijít ze samoty do společnosti – nebýt sám. Slavnost je v našem životě zábleskem věčnosti.

Opravdová slavnost není v množství jídla a pití. S plným žaludkem se těžko zpívá; kdo moc vypil, těžko tančí. Slavnost je úměrná přípravě: čím větší příprava, tím větší je slavnost.

Slavit nemůžeme nikdo sám. Třeba svůj svátek. Kdo je sám, může vzpomínat, jíst, pít, ale slavit – to nemůže. Ke slavení patří zpěv, hudba, tanec, společenství, připítek, proslov. V neděli tu tak společně slavíme. Je tu hudba, je tu zpěv. Je tu i tanec: co jiného je slavnostní krok při obětním průvodu, procesí ke sv. přijímání, všechny ty postoje a gesta kněží i lidu. Připítek na hostinách – ten vznikl z obětního gesta při mši. Je to pozvednutí kalicha ke cti Boží zde, ke cti hosta doma.

I při tiché mši nejsme bez zpěvu srdce. Písněmi jsou strofy z žalmu, písní je Gloria, preface, Svatý, Beránku Boží.

Máme tu pokrm a nápoj nade vše vzácný – manu Těla Páně a nektar Krve Páně.

Máme tu i slavnostní šat, jak se při slavnosti patří. Má jej kněz, ministranti – i my všichni máme slavnostní „kostelové“ oblečení.

Naše nedělní mše není divadlo, ale je to posvátná hra. Není to povinná schůze, je to radostná slavnost. A na konec to nejdůležitější: **naše nedělní mše je památka, obět a hostina**. Je to památka oběti Kristovy a její zpřítomnění. Jako v Egyptě zachránila krev beránka na veřejích domu lid Boží od smrti a otevřela cestu z otroctví, tak nás zde dnes krev Beránka Božího, na kříži obětovaného, zachraňuje ze smrti věčné a osvobozuje z otroctví hříšných návyků.

Zvláštní pamětní slavnost je naše mše: Ten, na jehož památku se tu scházíme, přichází mezi nás živý. **Ten, který za nás zemřel, aby nás vysvobodil, se mezi námi ujímá slova, mluví k nám, je naším hostitelem a hostí nás.**

Co je to naše nedělní mše? Řekli jsme si o ní už všechno? Kdepak. Jen sem tam něco naznačili, ale už to stačí k radosti. A to ostatní si budeme povídat neděli co neděli, co budeme živi, a vše nedopovíme, dna se nedobereme. Tajemství Eucharistie, Kristovy lásky, poznáme v plnosti až zrakem oslaveným, až v jeho království. Tam budeme slavit tu bohoslužbu, které je naše nedělní mše jen odleskem.

„Několik podnětů k slavení mše svaté v duchu „Všeobecného úvodu do misálu“, zpracoval P. Ladislav Simajchl, pokračování v dalších číslech farního zpravodaje“

Různá oznámení

Jsmo rádi, že Tě můžeme opět pozvat na **exercicie pro mládež**, které jsou letos i pro rodiny s dětmi (hlídání dětí zajištěno) v termínu **21. – 26. srpna 2017** v Koclířově u Svitav.

P. George Biju je 36letý kněz vincentiánské kongregace, původem z Indie, působící na misiích ve Východní Africe. Kromě mnoha evangelizačních zkušeností má také licenciát z morální teologie. Pro rok 2016 byl vincentiánskou kongregací pověřen vedením exercicií po celém světě. Navazuje tak na požehnané misie **P. Josepha Billa** a **P. Anthonyho Saji**, které přinesly po celém světě i v ČR řadu obrácení.

Trápí Tě otázky, na které neznáš odpověď? Cítíš, že Ti v životě něco chybí?

Chceš objevit nové možnosti a poznat nové přátele?

Nebo potřebuješ jen dobít baterky a odreagovat se...

Exercicie jsou založeny na Písmu svatém a učení je podáváno srozumitelným a vtipným způsobem, přitažlivým pro mladé lidi. Duch svatý působí svou láskou a mocí také při modlitbách za vnitřní uzdravení. Jednotlivé dny začínají adorací a končí mší svatou, během dne jsou 4 přednášky s přestávkami na jídlo a odpočinek. Kázání otce Biju bude tlumočeno z angličtiny do češtiny. Přihláška a program na www.billaci.cz.

Prostory Koclířovského poutního centra s velkou zahradou a nádhernou okolní přírodou vyzývají k procházkám a nabízí prostor ke ztišení a rozjímání.